

اداره عامه:

محلہ بختیابہ بلزاری صاحبزاد خانقاہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

آرستورولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σάββλον μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἀπὸ τὸ
μέτωπον
τῆς
Γολιθίας.

Ὁ Κότζερ
ἐπιθεωρῶν
τὰ Ὀθωμανικὰ
στρατεύματα.

Ἡ Ἀ' Ἀγιότης ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΕ' ἐπὶ τῇ ἐγκυκλίῳ Ἀθινοῦ προκηρύττει πρὸς σύναψιν εἰρήνης.

Χάρτης τῶν τελευταίων μαχῶν τοῦ Δυτικοῦ μετώπου.

Ἄσ' Ὀλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 53 ΤΕΥΧΩΝ
Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. ταλῶν) Γρ. 40
, τὸ ἔξωτερικὸν » » » » Φρ. 15
Αἱ ἐγγράφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΓΔΘΩΝ

Καίτοι ἡ στήλη αὐτὴ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς γενικὰ κοινωνικά ζητήματα καὶ ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης, καθὼς καὶ ἡ ἐπίχαρις ἀναγνώστρια, συνειθίσαν ν' ἀπαιτῶσι παρ' αὐτῆς θέματα κοινῶς ἠδιαφερόντος, ἐν τούτοις, δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀπαθὴς πρὸ τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία, σημειοῦσα ἕνα σταθμὸν διὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν ταύτην, χαράσσει δι' αὐτήν, ἐπὶ πλέον, καὶ μίαν ἀφετηρίαν.

Ἄλλως, εἰς τὴν σήμερον ἀγομένην ἑορτὴν τοῦ Ἄσ' Ὀλα, ἀρέσκειται νὰ διαβλέπῃ κάτι εὐρύτερον καὶ γενικώτερον μιᾶς κοινῆς ἐπιτηριδῶς.

Δὲν ἑορτάζει, ὅντως, τὸ Ἄσ' Ὀλα σήμερον. Δὲν ἑορτάζουν, ἀκόμη, οὔτε οἱ ἐκδόται αὐτοῦ, ἐπὶ πλέον, οὐδ' οἱ συντάκται καὶ συνεργάται τῆς Ἐπιθεώρησεως ταύτης.

Ἡ σημερινὴ αὕτη ἑορτὴ ἀνήκει εἰς εὐρύτερον κύκλον, εἰς μίαν γενικωτέραν καὶ πολυπληθεῖ δμάδα, ἀνήκει εἰς τοὺς ἀναγνώστας, εἰς τοὺς φίλους, εἰς τοὺς θερμονογγοῦς τοῦ Ἄσ' Ὀλα λάτρεις.

Διατί;
Ἀπλούστατα. Οἱ μὲν ἐκδόται τοῦ Ἄσ' Ὀλα ὑπῆρξαν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀπλοὶ, πλὴν εἰλικρινεῖς, ἐντολοδοχοὶ τῆς κοινωνίας μας, ἐκτελοῦντες πιστῶς ὁ,τι ἐκείνη τοῖς ὑποδειξεί.

Ἐξ ἄλλου, οἱ συντάκται καὶ συνεργάται του, παρὰ τῆς αὐτῆς κοινωνίας ἐμπνεόμενοι καὶ πρὸς αὐτὴν ἀποβλέποντες, ἀντιλοῦσι παρ' αὐτῆς τὰς ἐμπνεύσεις των καὶ εἰς τὸν χυμὸν τῶν σκέψεων ἐκείνης βυθίζουσι τὸν κόλαμον.

Τὸ Ἄσ' Ὀλα — ἐλέγθη τοῦτο πολλάκις — δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τοὺς ἐκδότας αὐτοῦ, οὐδὲ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸ γράφουν. Ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην κοινωνίαν τῶν ἀναγνωστῶν του, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγάπην, μὲ ἀγωνίαν καὶ μὲ πόθον τὸ ἀγαμένοισι Τετάρτην καὶ Σάββατον.

Εἰς τὴν κοινωνίαν ταύτην ἀνήκει. Καὶ δικαίως.
Αὕτη τὸ ἐγέννησεν, αὕτη τὸ ἐγαλοῦργησεν διὰ τοῦ στοργικῶς ἠδιαφερόντος, μὲ τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἀμέσως τὸ περιέβαλε, αὕτη τὸ ἐκινεργώγησεν εἰς τὰ πρῶτά του βήματα, αὕτη τὸ παρηκολούθησεν μετ' ἀγάπης μέχρι τοῦ σημερινῶ σταθμοῦ του, αὕτη τὸ ἐδιπλασίασεν εἰς τὴν ἐκδοσὴν του καὶ τὸ παρακαλοῦσθαι. Ποῦ, ἄλλως τε, ὀφείλεται ἡ σημερινὴ δύναμις τοῦ Ἄσ' Ὀλα, ἡ ἐκικεράτης του, ἡ ὁρμὴς του;

Ὁδῶμαθ' ἄλλαχού, εἰμὴ εἰς τὴν εὐφραϊαν κοινω-
νίαν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἤτις συγκεντρῶνται ἐν
αὐτῷ τὴν ἀγάπην τῆς.

Οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώσται τοῦ Ἄσ' Ὀλα, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ φέλλον αὐτὸ σύντροφόν των εἰς τὴν χαρὰν ἢ εἰς τὴν λύπην, εἰς τὴν ἀνίαν των καὶ τὴν μόνωσιν, ἀποτελοῦσι, διὰ τοῦ συνεκτικοῦ τούτου δεσμοῦ, μίαν πνευματικὴν οἰκογένειαν μεγάλην, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἐπικοινωνοῦσι πνευματικῶς πρὸς ἀλλήλα, ἀνταλλάσσουν τὰς σκέψεις των, καὶ λαμβάνουσι τὴν αἰσθησὴν τῆς γειτονίας, ἔσιω καὶ ἂν ἡ ἀπόστασις τὰ χωρίζῃ ἀπαρκῶς.

Τὸ Ἄσ' Ὀλα ὑπῆρξεν ὁ ἐνωτικὸς αὐτῶν κρῖκος.

Εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ οἱ ἀναγνώσται του ἀντιλοῦσι τὴν ταυτόχρονον, τὴν κοινὴν σκέψιν. Τὴ δὲ ἀποτελεῖ ἰσχυρότερον δεσμὸν δύο ἢ πλειοτέρων προσώπων, εἰμὴ ἡ ταυτότης τῆς σκέψεως; Ἐπίσης, εἰς τὰ δημοσιεύμενά του αὐτοὶ βλέπουσιν ἀντικατοπτριζομένους τοὺς πόθους, τὰς διαθέσεις, τὰς ἀμφιβολίας, τὰ ὄνειρα. Τὸ Ἄσ' Ὀλα ὠνειροπόλησε νὰ γίνῃ τὸ ψυχικὸν κάτοπτρον τῶν ἀναγνωστῶν του.

Ἄν τὸ κατέρωθον, ἂν σήμερον φέρεται εἰσερχεται εἰς τὸ ὄγδον εἰς τῆς ζωῆς του, εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῶν τὸ ὀφείλει, εἰς τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ἡ ὁποία δημιουργεῖ, συντηρεῖ, μεγαλοῦρε, περιθαλεῖ.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ, ἡ σημερινὴ χαρὰ, εἰς οὐδένα ἄλλον ἀνήκει, εἰμὴ εἰς τὴν εὐφραϊαν κοινωνίαν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐπιθεώρησεως. Εἶναι ἑορτὴ ἰδικὴ των, ἀφσθ' καὶ τὸ ἔργον ὅλον ἀνήκει εἰς αὐτοὺς, ἀφσθ' αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ δημιουργοὶ καὶ μεγαλοῦροί του.

Εἶναι ἑορτὴ τοῦ μεγάλου ἐκείνου κύκλου τῶν ἀτόμων, τῶν συνδεομένων πρὸς ἀλλήλους μὲ τὴν κοινότητα τῆς εὐγενεστέρης σκέψεως, ἡ ὁποία τείνει πρὸς ἐλευθέρωσιν τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ὠραίου.

Ὡς τοιαύτην τὴν χαιρετίζω καὶ τὸ Ἄσ' Ὀλα σήμερον, καὶ ἀποτεινόμενός εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων του, τοῖς ἀπευθύνει τὰς θερμάς του εὐχαριστίας καὶ τοῖς λέγει:

— Ἰδοὺ με σήμερον, εὖς ἐπισκέπτομαι δι' ὄγδον ἐνιαυτοῦ φορὰν, καὶ σὰς φέρω ἀποκρουστικὰς τὰς ἐλπίδας σας καὶ τοὺς πόθους σας, τὰς σκέψεις καὶ τὰ ὄνειροπολήματά σας. Εἶμαι τέκνον σας, τὸ ὁποῖον ὁμῶς αἰσθάνεται βαθεῖα εἰς τὴν καρδίᾳ του τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ τρέφῃ εἰς τὴν ἀγάπην σας δι' αὐτὸ τιθεμαι εἰς τὸ πλευρόν σας, πρόθυμον ν' ἀποτίσω τὰ τροφεῖα καὶ τὴν στοργήν, δι' ἧς μὲ περιέβαλετε. Ἄντι τῆς τόσης ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἐπεδείξατε δι' ἐμέ, σὰς προσκομίζω τὸ ἀγνὸν ὑπερ ἡμῶν ἠδιαφέρον μου. Παρακολουθεῖ τὰς χεράς σας, διὰ νὰ σὰς τὸς ἀβήσω, παραδοκῶ τὸ δάκρυ σας, διὰ νὰ σὰς τὸ ἀπομαρξῶ μὲ τὴν στοργὴν μου, κατοπιτεύω τὴν βλῆσιν σας, διὰ νὰ τὴν μοιρασθῶ μαζί σας. Εἶμαι ὀφειστωμένος σας σύντροφος, ὁ ὁποῖος ζῆ, κινεῖται, ἀναπνέει διὰ σας καὶ διατί ὄχι, ἀφσθ' εἶμαι τὸ δημιούργημα τῆς ἀγάπης σας; ...

Ἰδοὺ, λοιπόν, οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποῖους ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τοῦ Ἄσ' Ὀλα δὲν εἶναι ἑορτὴ περιωρισμένου κύκλου προσώπων, ἀλλὰ μιᾶς εὐγενεστῆς ὁμάδος κοινωνικῆς, τῆς κοινωνίας τῶν ἀναγνωστῶν του, καὶ ὡς τοιαύτην τόσοσιν οἱ ἐκδόται του, ὅσον καὶ οἱ συνεργάται του, τὴν χαιρετίζουσι, συμμετέχοντες καὶ οὔτοι εἰς τὴν χαρὰν ἐκείνων καὶ συμμεριζόμενοι προθύμως τὴν κοινὴν των πανήγυριν.

Τὸ μερίδιον τοῦτο τῆς συμμετοχῆς καὶ μόνον, τοῖς ἀρκεῖ καὶ ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς τὴν μεγαλειότητα ἱκανοποίησιν.

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄ: Ὁ ἔρως ἐν τῇ κοινωνικῇ καταστάσει εὐδὲν ἔχει ὄσον, ἰστέος τῆς ἀφροσύνης.

Ἄ: Ὁ γάμος διαδέχεται τὸν ἔρωτα, ὡς ὁ μακρὸς τὴν φλόγα

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐνῶ πανταχόθεν, ἐξ ὄλων τῶν μετώπων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, μὰς φθάσει ὁ ὄρμηματὸς τῶν τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα σκορπίζουσι τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον, τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν τέφραν, ἐνῶ οἱ ὄγκοι τῶν σιδηροφόρων στρατιῶν συμφέρονται μὲ λύσασιν, διαφιλονεικοῦντες σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ πόντιον ἔδοφος, τοῦ ὁποῖου τὸ πολὺ τιμον χῶμα ροῖνουσι διὰ τοῦ τιμίου των οἴματος, ἰδοὺ, ὅτι ἐκ δύο σημείων τῆς Εὐρώπης μὰς φθάσει ἡ λευκὴ τῆς εἰρήνης περιστέρα, προσκομίζουσα τὸν παρήγορον τῆς ἐλαίας κλάδον.

Εἰς τὴν κλυδωνιζομένην κιβωτὸν τῆς Εὐρώπης, τὴν οὐφθεῖσαν εἰς τὰ κύματα ἐξάλλων συγκρούσεων καὶ σπαραγμῶν, εἰς τοὺς ἐνοίκους αὐτῆς, τοὺς ἀνησυχούς πλέον, ἦτο καιρὸς νὰ φθάσῃ τὸ γλυκὺ τοῦτο τῆς εἰρήνης σάλπισμα, τὸ προσιωπιζόμενον τὴν κατάπαυσιν τοῦ γενικοῦ πυρός.

Τὸ ἄγγελμα αὐτὸ μὰς φθάσει ἀπὸ τὴν Σκοχόλημιν καὶ ἀπὸ τὴν Ρώμην.

Ἡ πρώτη, ἡ πόλις τῆς εἰρηνικῆς σταδιοδρομίας, ἡ κληρονομήσασα τῆς ἀρχαίας ζωῆς τὰ εὐγενῆ ἰδανικά — τὴν εὐφροσύνην τοῦ πνεύματος ἐν τῇ σωματικῇ ῥώμῃ — ἰδοὺ, ὅτι γίνεται σήμερον τὸ κέντρον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν δύναμιν, ἀρόμενοι ὑπερ τὴν μέθειν των κοινωρτῶν τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν ἀπονηκτικῶν τῆς τέφρας καπνῶν, ν' ἀτειρίζωσι τὸν γολιανὸν οὐραϊὸν τῆς εἰρήνης καὶ νὰ θελήσωσι νὰ θέσωσι τὰς βάσεις, τὰς πρώτας, τῆς καταπούσεως τοῦ πολέμου.

Ἡ δευτέρα, ἡ αἰωνία πόλις, ἡ πόλις τοῦ Καπιτωλίου Διὸς καὶ τῶν γηραιῶν ἀναμνήσεων, ἡ πόλις, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ Ἰανθοῦ ὁ ναὸς διατελεῖ διάπλατος, ἐξαποσιέλλει διὰ σιθαστῆς χαιρὸς — τοῦ ποντίφηκος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας — νέαν πρὸς εἰρήνην πρόσκλησιν.

Ὁ τύπος ἰδημοσίευσεν τὴν ἐγκύκλιον τὴν παπικὴν. Βεβαίως, εἰς ἡμᾶς δὲν ἐνοσπύκεται νὰ κρίνωμεν τὰς γαμμῶς τῆς καὶ νὰ σχολιάσωμεν τὰς ἰδέας τῆς. Τὴν χαιρετίζομεν ὁμῶς μὲ ἀγαλλίασιν τόσοσιν ταύτην, ὅσον καὶ τὰς προσπαθείας τῶν ἄλλων, διότι βλέπομεν ἐν αὐταῖς τὴν εὐγένειαν τῶν προσπαθειῶν καὶ τὴν ἀνιδιοτέλειαν τοῦ διαβήματος.

Ἡ Ἁγία Ἐδρα καλεῖ τοὺς ἀντιμαχομένους νὰ καταθέσωσι τὰ ὄπλα καὶ νὰ τείνωσι πρὸς ἀλλήλους χεῖρας ἀδελφῶς. Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι οἰθαστή, διότι εἶναι φωνὴ τῶν αἰώνων.

Ὅταν ἀπέθνηκεν ὁ προκάτοχος τοῦ σημερινοῦ πάπα, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γενικοῦ σπαραγμοῦ, αἱ τελευταῖαι του λέξεις ἦσαν:

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διότι μὲ παίρνεις ἀπὸ τὴν ζαήν, διὰ νὰ μὴ ἴδω τὰ τέκνα σου ἀλληλοσπαρασσόμενα.

Καὶ μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἐξεψύχησεν.

Σήμερον ὁ διάδοχός του ἔρχεται νὰ καλέσῃ τοὺς πάντας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρεπλανήθησαν. Οἱ λαοὶ, ἂν ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἰσακουσθῇ, θὰ τῷ ὀφειλωσιν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ, καὶ ἂν πάλιν μείνῃ ἀγνοτος, ἡ εὐθύνη τῆς πλειοτέρας οἰματοχρείας θὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ τὴν ἀποδεχθῶσιν.

Ο ΣΥΝΑΣΤΡΑΦΟΣ

ΥΠΝΟΣ... ΛΗΘΗ

Ἐλέγασαι σιὰδ' ἔναυ τὴν ἀγκάλῃ
ἢ δούτιχη ἢ μάνα τὸ παιδί τῆς,
δ' ἀμοιροῦ φτωχὸς τὴ μαύρη φτώχεια,
ἢ κόρη τὴν ἀγλήπ τὴ θερμὴ τῆς.

Ἐλέγασαι σιὰδ' ἔναυ τὴν ἀγκάλῃ
δ' ἀεθροπος αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ,
μ' ἑαίτωσ τὴν ἑλέγασαν οἱ ἄλλοι,
οὐδ' ἔγνωσ σιὸν ἔναυ τὴν στερὰ του.

Ε. Σ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Το εθμορφο χωριό αίλωνε τα γραφικά, τα λευκά σπιτόμια τον, εις την κλιτών επί λόφου, και οι έπιόσεις των χωρικών του και οι κήποι των περιελούσαντο με τα διαυγή νερά του ποταμού. Ο όποιος έγεννιότο από τα μακρυνά χιονοσέλαστα βουνά, διά να καταλήξη εις την γαλιάν θάλασσαν.

Μία από τας πειό μεγάλας έπαύσεις εκεί εις τό χωριό αυτό, ήτο του μπάρμπα-Στάθη, καλού και έργατικού χωρικού, με πολλά ύποστατικά, μ' ένα κοπάδι πρόβατα και με κάμποσα χωράφια.

Μέσα εις τέτοιο χωριό και από τέτοιο πατέρα, ή Αικατερίνη, ή μονάκριβη κόρη του μπάρμπα-Στάθη, δέν έμποροθε να έχη άλλες ιδέας.

Μοναχή, όρφανή από μητέρα από πολλά χρόνια τώρα, άν και μόλις δεκαεπτά χρόνων, ήτο μία νοικοκυρά πρώτης τάξεως, αυτή φρονιζούσα δι' όλος τας ανάγκας του σπιτιού του πατέρα.

Όλοι αγαπούσαν την Κατερίνη. Και διατί όχι; Ήσαν εθμορφη. Ό! τα όρατα, τα έμφραστικά μάτια της κόρης, τα άφθονα μαλλιά, το εθγραμμο σμά της, τα πόκκινα μάγουλα! Όλοι αγαπούσαν την Κατερίνη, οι γέροι σάν παιδί τους, οι νέοι...

Ό! οι νέοι! κάθε ένας από αυτούς έγύρευε να πάρη την εθμορφη κόρη του μπάρμπα Στάθη, την προκομμένη νοικοκυρά, την πλούσια κληρονόμο! Μά ο πατέρας της έφαινετο, ότι δέν έβιάζετο, και ή κόρη έφρόνιζε να είναι καλή και περιποιητική εις όλους, χωρίς να δείχνη κριμμά προτίμησι σέ κανένα.

Τί έλαγε όμως μέσα ή καρδιά της; Αυτό μία κόρη χωριανή δέν τό μαρτυρή ποτέ πρώτη!

Έν τούτοις, μέσα εις όλους τούς νέους, τούς λεβέντους του χωριού, εκείνοι, που είχαν παιό πολλές έλπίδες να έπιτύχουν, ήσαν, πάντοτε, τα πλουσιόπαιδα.

Ένας, βέβαια, από αυτούς θα έπαιρνε την εθμορφη Κατερίνη, την κόρη του μπάρμπα-Στάθη. Μά ή καρδιά δέν συλλογίζεται, όταν κτυπή, το αίτημα είναι πολύ τολημρό και δέν έξυρει περιουσιαμούς και σόνορα. Την κόρη του μπάρμπα-Στάθη την αγάπησε και ένας βοσκός του, ένα εθμορφο, ήλιοκαμένο παλληκάρι, ο Θανάσης.

Ποιός ήτον αυτός ο Θανάσης; Άπλούστατα, ένα όρφανό παιδί, πτωχό, που τό έπήρε κάμποσα χρόνια τώρα και τό είχε μαζί του σέ πρόβατα. Ήσαν εθμορφο παλληκάρι, έξυρευε μερικά γραμματάκια, ήτο τίμιος και έργατικός, μά ήταν βοσκός μονάχα. Δέν είχε ούτε περιουσία, ούτε βιό. Ποιός ήσαν αυτός, που θα σήκωνε ψηλά τα μάτια, για να ιδή την εθμορφη κόρη του μπάρμπα-Στάθη; Ο Θανάσης αγαπούσε, μά δέν ήλιαιζε.

Ένα βράδυ — ήσαν δεκαπενταύγουστος — ή Αικατερίνη, ύστερ' από τό φαγι, έπήρε ένα μπόγο άσπρόρρουχα και κατέβη στον ποταμό να τα πλύνη.

Ήσαν τα λευκά πανιά της έκκλησιάζ, τα καλύματα των ειόνων, τα σινδόνια της άγίας τραπεζής — τό είχε πάρει — όπως έβανε σέ κάθε γιορτή ή κόρη του μπάρμπα-Στάθη — για να τα πλύνη.

Τώρα, ύστερ' από μερικάς μέρες, έπλησίαζε ή γιορτή της Παναγίας — μεγάλη ή χάρη της! — Έπληνιόριζε ή έκκλησιάζ του χωριού και έπρεπε να φανή εις τούς προσκυνητάς της άσπρη, καθαρία, λαμπροστολισμένη.

Ή Κατερίνη έπήρε τό μπόγο και, χωρίς κανένα σόντροφο, κατέβηκε στον ποταμό, που περνοθεσε κοντά από ένα κηπό τους. Έκεί ήρχισε να πλένη. ένθ ο νερός της ποιός ζεύει τί έσκέπτετο.

Έξυφτα, εισθάνεται ένα δυνατό χέρι να την πιάνη από τή μέση και, πριν προφθάση να σιρήνη και να ιδή, πέφτει εις τόν ποταμό, μέσα σέ βαθό του ρεύμα.

— Βοήθεια! βοήθεια! έφώναζε δυνατά, μά ή φωνή της έσβησε και τό σμά της παρέφερε τό ρεύμα.

Θά έλιαιζε. Μά όχι, από κάποιον θόμνο προβίλλει ένα καλήφαρι, ρίπτεται στον ποταμό, άρπίζει την Κατερίνη λιποθυμισμένη και την πηγαινει σπησιτή σπιτι της — τό παλληκάρι αυτό ήτο ο Θανάσης.

Ο μπάρμπα Στάθης έχάρηκε για την σωτηρία της κόρης του και έγύρευε με έπιροπή να μάθη ποιός κακοήγος ήταν εκείνος, που έπόθησε τόν πτημύ της, μά ούτε ή κόρη είδε κανένα, ούτε ο Θανάσης. Μυστήρια!

Όλοι τότε ήρχισαν να πιστεύουν πως ή Κατερίνη είχε ζαλισθή και μόνη της έπεσε και ο,τι ένόμιος ήταν άπλοστότατα άναγο.

Έτσι έξηγήθη τό πράγμα και έτσι έμεινε.

Είχαν περάσει μερικάς μέρες από τότε. Ήσαν παραμονή της Παναγίας, ότι παρουσιάζεται ο Θανάσης με τα γιορτερά του ρούχα εις τό σπίτι του μπάρμπα-Στάθη, διά να τόν ζητήση.

Ο μπάρμπα-Στάθη δέν ήταν εκεί είχε πάγει στην κωμόπολη να ψωτήση κάτι και σπιτι ήτο μόνον ή Κατερίνη.

— Τί θάλεις τόν πατέρα; τόν ήρώτησεν εκείνη με την συνειθισμένη της χάρη.

— Θάλω να του παραδώσω τα πρόβατα, ήλθα να μου κανονίση τό μισθό μου... Φεύγω.

— Φεύγεις; ήρώτησεν ή Κατερίνη με ένα τόνον τρημουλιασέ και μισοπτηγμένο, σάν να της έσφιγγαν τόν λαιμό.

— Ναι, Κατερίνα.

— Πώς; δέν είσαι εθχαριστημένος από μάς, από τή ζωή μας; έμεις όλοι άδω σ' αγαπούμε.

Ένας βαθύς στεναγμός ήκούσθη και ο νέος έστρεψε τό πρόσωπον, για να κρύψη ένα δάκρυ.

Ή Κατερίνη τό κατάλαβε.

— Έχεις κάποιον μυστικό, λέγει ή Κατερίνη προς τόν Θανάσην — θάλω να μου τό πής, σέ παρακαλώ, σέ προστάζω.

— Θα τό κάμω, θα σοϋ τό πω όλα. Είναι παραμονή της Παναγίας, είναι μέρα, που έομολογούται όλοι στον παπά. Έγώ θα έξομολογηθώ σέ σένα.

Ο νέος έσκαμάτησε, έξερκατάπτε και έπειτα έξηκολούθησε:

— Κατερίνα, έγώ ήμουν εκείνος, που σέ πέταξε στον ποταμό. Έκείνο τό βράδυ ήμουν τραλλός, μά συγχώρεσέ με. Δέν έκουσάραχθα τόν εαυτόν μου. Μά είχε πιάσει μία βαθεία άπελχσία, ότι έννοιωσα, ότι άθρισ-μεθούριο θα γινόσσουν γυναίκα κάποιου, θα γένη; στην άγκαλιά του και θα του δίδης τό τίμια σου φιλή. Μά όταν άκουσα την φωνή σου, όταν την άκουσα να ζητή βοήθεια, ήλθα να τή βοηθή στο κεφάλι μου, έτρεξα, σ' έσωσα. Από τότε δέν μπορώ να μισθώ δίνης σέ τό ψημί, που τρώγω. Σέ, σέ μένα τόν νοκοθού; Γι' αυτό θα φύγω.

— Έλα, σέ συγχώρω. Και δέν θα τό πω σέ κανένα μείνε.

— Δέν μπορώ. Κάτι άλλο με διώχνει, με διώχνεις σέ, Κατερίνα.

— Έγώ! και πώς; ποτέ; σούπε ποτέ κανένα ψυχρό λόγο; σ' έπίκρατα;

— Ίσα-Ίσα. Καλλίτερα να τώκαμνες αυτό, καλλίτερα να με πείραινες. Τότε δέν θα σ' αγαπούσα!

Ο μυστηριώδης λόγος έξέφυγεν. Ο Θανάσης έταράχθη, μόλις ήκουσε την φωνή του εκείνη, και γι' αυτό έτρεξε τό είλη.

— Κατερίνα, μη φοβάσαι, έγώ φεύγω, και τώρα άμέσως δέν θάλω ούτε τούς μισθούς μου. Τα πρόβατα όλα είναι σωστά κάτω στή σάνη, τα φυλάγει ο μικρός. Φεύγω, χαιρε, δέν θα με ιδής πια. Ζήτασε ότι σεύπε.

Και ο Θανάσης τρέχει να φύγη. Μά δυο χέρια άφρόπλαστα, δυο χέρια κομψά και γερά, του κρατούν τούς ώμους, τόν βαστούν.

— Όχι, Θανάση, δέν θα φύγης. Έγώ συγχώρω τό σφάλμα σου. Πήγαινε, έομολογήσου στον παπά. Κοινώησε σούριο και έλα σιδ σπιτι ύστερα από τή λειτουργία. Τώρα καταλαβαίνω σ' έγώ, που σ' αγαπώ, τώρα, που δέν μπορώ να βαστάξω στον χωρισμό σου!

Και τό κεφάλι της κόρης έγυρε επάνω στους ώμους του νέου, που ένόμιζεν, ότι ώπειρεύετο στην εύτυχία εκείνη.

Την άλλην ήμέραν, μετά την πανήγυριν, ύστερ' από τή λειτουργία, ο γερο παπός του χωριού εύλογησε τόν τρημένο άρρεβόνα της εθμορφης Κατερίνης με τό αισθηματικό εκείνο παλληκάρι.

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ

Άνθρωπος έρριψε προς άλλον άνθρωπον βλέμμα έπίστης περιφρονησεως. Τι είχε πράξει; Μή, τυχόν, ήτο πλοσίος και έδωσε διά κινέν φιλιανθρωπικών σκοπόν ένα γρόσι;

Ο άνθρωπος έκύτταζε μίαν φρον άνόμη τόν άλλον άνθρωπον, ήτοι τόν «ινεμέτρησε διά τοϋ βλέμματος», όπως ισχυρίζονται τα μυθιαστορήματα, και είπε με σίκτον:

— Έπαρχιώτης είσαι, καθήμε, κ' έπήγες κ' έφκιαξες τό κινούργιο σου σακκάκι μαρού; Δέν έμαθες, ότι τα σακκάκια έφέτος συνειθίζονται πολύ κοντα;

Ο άλλος άνθρωπος έταράχθη, έξερκατάπτε, έξήφρασε δυσαρεσμαιαν, ώσαν να διήλθε τοϋ στόματός του ισχυρά διάλυσις κινίνης, και δέν είπε τίποτε.

Θά ήτο τόσον μεγάλη ή αίφνιδια κικρία του, ώτι δέν ήδυνήθη να όμιλήση. Άπήλθε με άνησυχον, βιασμένον βήμα. Από ένα όλοδροσον, όλοφάτεινον κήπον, θα είχε κατακρημισθή εις σκοτεινόν βάραθρον.

Είχε φορέσει, προχθές Κυριακήν, την κινουργή του άνδυμασία, περί της όποιας, πιθανώτατα, άμυρίμησε πολλός ήμέρας και νύκτας, έξήλθαν εις την πόλιν με όφρος μικρού κατακρημισθού, θα διήλθαν εν των πλέον άπομακρυσμένων στυκιωδών, θα δίστασε όλα τα κέντρα, θα έπασκέφθη τούς κήπους, θα μετέβη εις τόν κινηματογράφον με εισιτήριον διακεκριμένης θέσεως, ίσως-ίσως, μάλιστα, έφωταξε και τα γενέθλιά του. Και όμως, ήρκασεν εν βλέμμα, δυο λόγια συτανθρώπου του, να τοϋ μεταβάλλουν τόν έσωτερικόν κόσμον του εις νύκτα τρικυμίας, εις πέλαγος.

Πτωχόν πλάσμα!

Άν έπρεπε να έκλαιε κινείς διά τας άσείρους δυστυχίας του άνθρωπίνου γένους, θα ώφειλε να είχε μίαν δεξάμενην δάκρυα εις τούς δακρυγόρους άδέναν του!

Και είναι, όπωροδήποτε, άκόμη τερπή έκπληξις, πως ο κοινωνικός άνθρωπος, ο όποιος κατέρριψε σιωπηλώς ή θοροβώδως πολλός παλαιός του δεξασίας, είναι άπειρίμητος εις όλοκληρότητες, προκειμένου περί τοϋ ένδύματός του. Δέν τοϋ άρκει ή άπόκτικης τοϋ ύφραματός, το γεγονός της κατασκευής άνδυμασίας έξ αυτού, αλλά γίνεται δουλος της μιμησεως της μόδας μέχρι τοϋ σημείου να θεωρη τόν εαυτόν του «ντεμωτέ», αν έφέτος φορη μαρού σακκάκι και όχι βραχύ, ένθ, προδ όλίγων άκόμη μηνών, θα ήτο όμοίως «ντεμωτέ», αν έφοροθε το σακκάκι του τρία δάκτυλα βραχύτερον.

Και ταυτα πάντα άποτελοθν τό κέντρον της βαρότητος της κοινωνικής τύχης ενός έκάστου έξ ήμών. Ένθ, όχι πολύ άκόπως, θα ήδύνατο να συναντήση τις ένα έξ ήμών, φέροντα τό σακκάκι του μήσους τοϋ τελευταίου νεωτερισμοϋ και διατοούμενον τόσον άνηρχαίσιμώς, όσον και μία αγγυπιακή μόμια.

Τούλάχιστον, χθές, ύποχρεωμένος να παρευρεθθ τυχαίως εις συζήτησιν όμίλου μορφωμένων συμπολιτών, φορούτικον τό άκριβεστάτου μήκους έπιβεβλημένον νεωτεριστικόν σακκάκι, όπωρ είχε τα δύο κομμάτια τούτου και όχι τα περουνά τρία, ήκουσε φρικώδεις παραλογισμούς και άναχρονισμούς, προκειμένου διά πολύ κοινά ζητήματα.

Οι άνθρωποι αυτοί με τα νέα σακκάκια, αλλά με τας παλαιάς ιδέας, έζητοθεσαν να κρινουν τό έργον κάποιου, ο όποιος είχε τό άτύχημα να μη φορη της νέας μόδας σακκάκι.

Και, ως συμπέρασμα όλης έκείνης της συνομιλίας, έμποροθε να διατυπωθθ ή σκέψις:

— Είμφορεις να είσαι νομοταγής και φιλότιμος πολίτης, είμφορεις να μη χρεωστήη πορνάνα τίποτα, είμφορεις, άκόμη, να είσαι φρόνιμος άνθρωπος και να μη περιόλεις κανένα, και όμως σοϋ λείπει ένα κομμάτι, όταν ή μόδα θέλη τρία, ή σοϋ περισσώσει, όταν άπαιτη μότον δυο; είσαι μωρός, ήλίθιος, περιφρονημένος, σκέβαλον άληθινόν. Ή έπιτυχία σου εις τόν βίον, άνθρωπέ μου, έξαρτάται από ένα κομμάτι. Αυτό θέλει ή κοινωνία, κοινωνία ή μωρά, της όποιας σέ και έγω άποτιλοθμεν μέλη και μοιραζόμεθα την μαρίαν της.

Η ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τα σχολεία έτοιμάζονται ν' άνοιξουν τās πύλας των, διά τās δεχθίαι τήν μαθητευομένην κοινωνίαν όλων των ηλικιών. Έπί τήν εκπαίδειν τούτη, δέν είναι άσκοπον νά ύμνησθι τις περι ζητήματος, τó δασκον πολύ όλίγων άπησχόλησε τούς ειδικούς: περί τής υγείας τής όφθαλμικής τής μαθητευομένης νεότητος.

Ιδιαίτερος πρέπει νά κινήσθι τó ενδιαφέρον μας ή ύγιεινή των όφθαλμών των παιδιών, τά όποια μόλις αρχίζουν νά μεταβαίνουν εις τó σχολείον. Διότι, τότε άκριβώς, καλείται νά έργασθθι, κατά νέον τινά τρόπον, έν μέρος του παιδικού όργανισμοθ. Ο νέος δ' αυτός τρόπος είναι ή προσαρμογή τής όφθαλμικής, πότε μέν εις τά πλησίον αντικείμενα: βιβλίον, τετραδίον: πότε δέ εις τά μακράν: τόν πίνακα, τόν διδάσκαλον. Αυτό τó γύμνασμα τής ποιικιλίας των άποστάσεων, διά τó όποιον ή παιδική ηλικία είναι ή μάλλον πρόσφορος, δύναται νά έξασκήσθι σπουδαιότατην επίδρασιν, ενοικήν ή μή, επί τής ανάπτυξεως του όργάνου τής όφθαλμικής.

Η σχολική έργασία, τó έχουν άποδείξει πολυπληθείς στατιστικά, πολλάκις έγίνετο αιτία διαταράξεων του όπτικου συστήματος, και τοϋτο, διότι, έκτός όλίγων έξαιρέσεων, είναι παρημελημένη ή επαγγύρησις επί των όφθαλμών του νεοφθό μαθητοθ.

Πολλοί έγιναν μύωπες επί των σχολικών θρανίων και άλλω: ή έλαφρά μυωπία έγινε ισχυρά, διότι δέν ήλφθησαν μερικά στοιχειώδεις προφυλάξεις από τής έναρξεως των σχολικών σπουδών.

Έν πρώτοις, είναι άπαραίτητος εις καλός φωτισμός. Ποιοί όμως είναι οι άναγκαίοι όροι ένός καλού φωτισμοθ;

Πρέπει, πρò παντός, νά είναι έσορκής. Δηλαδή τó φθς νά φθάνη εις άρκετά μεγάλην ποσότητα, διά νά μή άφίγη σκοτεινόν οϋδέ έν σημειον τής παραδόσεως.

Τó φθς, διά νά πληροί έτερον στοιχείον καταλληλίας, πρέπει νά μή έρχεται καν' εϋθειαν άπ' άπάνω, έκτός, άν όλη ή όροφή είναι ύάλινη και διαφανής: άλλως, ή σκιά τής κεφαλής του μαθητοθ θά καλύπτη κατά μέγα μέρος τó τετραδίον και τó βιβλίον του, πράγμα άνθυγιεινόν διά τόν όφθαλμόν.

Τó αυτό δύναται νά λεχθθι και όταν τó φθς φθάνη εκ των όπισθεν. Δι' αυτό ό καταλληλότερος φωτισμός, είναι ό πλάγιος. Έν τούτοις, δέν είναι άδιάφορον νά έξετασθθι εκ ποίας πλευράς πρέπει νά έρχεται οϋτος. Η έπιστήμη άποφαίνεται, ότι ό πλάγιος εκ άριστερων φωτισμοθ είναι ό κατά προτίμησιν ύγιεινός φωτισμός, διότι, άν ήρχετο εκ των δεξιών, θά προϋκάλοι τήν σκιάν τής γραφοϋσας χειρός επί του τετραδίου, πράγμα επίσης επιβλαβές διά τήν υγείαν των όφθαλμών.

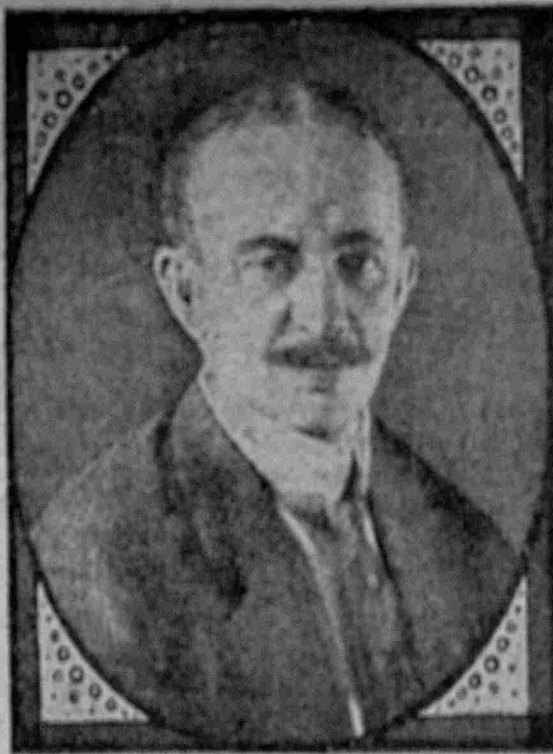
Έκ των φωτισμοθ, ό μάλλον καταδικαστέος και επιβλαβής είναι ό έμπροσθεν έσορκέτος, όταν ή παράδοσις φωτίζεται κατά τοιοϋτιον τρόπον, ώστε νά έχουν οι μαθηταί τó φθς πάντοτε πρò των όφθαλμών των: τότε οϋτοι εύρίσκονται υπό τήν επίδρασιν διαρκούς ζάλης, ήτις ένοχλεί τήν όρασιν μέχρι βαθμοθ ένοχλητικοθ.

Βεβαίως, οι στοιχειώδεις οϋτοι όροι του φωτισμοθ είναι πολύ εύχερος νά έκτελεσθθσι, και όμως πόσα, άρα γε, σχολεία έχουν διαθετήσθι τας αίσούσας των παραδόσεων ύγιεινής από άπόψεως φωτισμοθ!

Μένει, επί πλέον, νά έξετασθθι ποία πρέπει νά είναι ή σέσις του μαθητοθ κατά τήν γραφήν και τήν άνάγνωσιν.

Κανονικός ή άτέτακτος, τήν άποίαν πρέπει νά τηρηθθι ό γραφών ή ό άναγνωσκών μαθητής, πρέπει νά είναι τρακοντατριών έκαστων του μέτρου ή άπόστασις αϋτη μετρείται από του όφθαλμοθ μέχρι του βιβλίου ή του τετραδίου και' εύθείαν. Αν τó κλίθωμα, σχετικώς μέ τó ύψος τής τραπέζης, είναι άνάλογο πρòς τó άπόστημα του παιδοθ, εύκόλως δύναται τις νά έκτιθή τήν άπόστασιν τούτην τής όπτικής άκτίνας.

Έν τούτοις, οϋδ' εις αυτό πολλάκις δίδεται ή άπαιτούμένη προσοχή. Διότι, αίφνης, επί ένός θρανίου κίθηται μαθηταί διαφόρων άναστημάτων, έν τή περιπτώσει δέ τούτη, οι μέν μικρόσωμοι σχεδόν εύρίσκονται έν έπαφή πρòς τó βιβλίον,

Ο νέος πρσβευτής τής Γερμανίας έν Κωνσταντινουπόλει κόμης Bernstorff.

των, καταβάλλουσι, λοιπόν, μίαν ιδιαίτερον όπτικήν προσοχήν, προδιαθέτουσαν εις τήν μυωπίαν, οι δέ ύψηλοί, τούναντίον, έν μεγαλειότης του δόντος άποστάσει εύρισκόμενοι, άναγκάζονται νά κύπτωσι τήν κεφαλήν και νά κλίνωσι πρòς τά έμπρός, προκαλοϋντες τοιαύτην συμφορήσιν, ήτις έπίσης είναι νέα αιτία μυωπίας.

Εις έκαστην αίθουσαν σχολικής παραδόσεως πρέπει νά είναι τριών μεγαθών θρανία, τούλάχιστον, εκ' των, άνάλογως του άναστήματος, νά κίθηται οι μαθηταί.

Ας μή νομίσωμεν όμως, ότι οι όροι οϋτοι τής ύγιεινής τής όφθαλμικής πρέπει νά λαμβάνονται άπ' όψει μόνον εις τά σχολεία. Οι γονεϊς πρέπει νά τούς εφαρμόζωσι και' κατ' οίκον, εις τας ιδιαίτερας μελέτας των παιδιών των.

Κεφαλή εύθεία, στήσις εύθή, γραφή εύθεία, αϋτά είναι τά άπαραίτητα στοιχεία διά τήν υγείαν των όφθαλμών. Όταν δέ τó παιδί συνειθίσθι ένωρίτητα εις τήν σίασιν αϋτήν, θά τήν διατηρηθθι εις τó μέλλον και θά προσφυλάξθι τά μάτια του από πρόωρους ένοχλήσεις.

ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Μία πληγή, εις ύπουλος έχθρος κατά τής υγείας του όργανισμοθ, είναι τά νύχια. Ένοοθμεν τά ακάθαρτα νύχια.

Αι μητέρες πολύ μικρών σημασίαν άποδίδουσι εις τά μακρά και ακάθαρτα νύχια των χειρών, άκόμη δέ και οι μεγάλοι δέν φροντίζουν τακτικά νά τά κόπτουσι εις τρόπον, ώστε νά μή άφίγουν περιούριον, έντός του όποίου νά εισδύη ή κόνις και ή λοιπή ακαθαρσία, σχηματίζουσα τήν μαύρην έκείνην ταινίαν του πέθους.

Και όντως, ταινία του πέθους είναι ή ταινία αϋτή, διότι περικλείει, πολλάκις, μικρόδια των φοβερωτέρων όσθενειών.

Ειδικοί έπιστήμονες, έξετασάντες τήν κόνιν, ή όποία ειχεν εισδύσει εις τόν δυγα, εύρον φά ταινίας και άλλων παρασίτων. Επίσης, άποβαλόντες εις άνάλυσιν τó περιεχόμενον δυγος μικροθ παντοπόλου, εύρον στρεπτοκόκκους, σταφυλοκόκκους και άλλα μικρόδια, των όποιων τά μέν όνόματα οϋδέν λέγουσιν εις τόν άντιστήμονα άναγνώστην, άλλα τά όποια έκκολάπτουσι τας φοβερωτέρας των όσθενειών.

Φαντασθθι τόν δάκτυλον εκείνον μέ τήν περι των δυγα μαύρην ταινίαν τής ακαθαρσίας, τιθέμενον εις τó στόμα, βεβηζόμενον εις τά φαγητά ή άπωσθητοτάτα έσορκέμενον εις έπαφήν μέ τόν όργανισμόν μας, και άναμειγρώσθι τούς κινδύνους, τούς όποιους μόνοι μας δημιουργοϋμεν!

Ας πλύνωμεν συχνά τά δάκτυλα, ως κόπτωμεν τακτικώς τά νύχια και ως καθαρίζωμεν έπιμελώς τήν σιφήν των. Αϋτό είναι τó καλλίτερον μέσο προνοίας. Και είναι τόσο εύκολον!

ΟΙ ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΩΜΟΙ

Μέ τας άμφιέσεις τής έποχής, οι βραχιόνες και οι όμοι άφίγονται νά διαφαινώνται υπό τας λεπτάς μουσλίν και τά ήμιδ-σαφηνή τούλια. Αν πάντοτε μία κυρία όφείλθι νά περιποιηθι τήν καλλονήν των όμων και των βραχιόνων τής, σήμεραν όμως πρέπει περισσότερο, παρά ποτέ.

Έν πρώτοις, ή καλλονή των βραχιόνων και των όμων συνίσταται εις τήν άναλογίαν και τήν εύγραμμίαν των, και εις τήν καλήν ύφήν των μύων των. Όμοι χαμηλοί, βραχιόνες δυσανάλογοι, έστροφικοί ή άτροφικοί, μέ χαύνην σάρκα, βεβαίως δέν άποτελοϋν στοιχεία όφαιότητος. Διά νά βελτιώσθι τις τήν φυσικήν έλλειψιν ή μάλλον διά νά έπανορθώσθι δ,τι έσφαλμένη διαίτα έπέφερε, πρέπει νά φροντίσθι έσορκώς περί τής ευελίας των μερών τούτων. Η υγεία, βεβαίως, άποτελεί τó πρωτίστον στοιχείον τής όφαιότητος, και ή υγεία του στήθοθ, ήτις φέρει ως συνέπειαν και τήν ευελίαν των όμων, έξασφαλίζεται διά τής τακτικής και βαθείας άναπνοής. Άναπνέετε όσον τó δυνατόν βαθύτερον και άερα καθορόν. Δέν φαντάζεσθι τί έτάρξεσιν συναίσθημα παρέχει ό καθαρός και δροσερός άήρ, εισδύων άφθόνως εις τó στήθος διά τής βαθείας εισπνοής.

Η καλλιία του στήθοθ και των όμων μας πολλάκις όφείλεται εις τó ότι δέν γνωρίζομεν νά άναπνέωμεν.

Μεν' αϋτό χρήσιμον είναι και τó μασσάζ. Διά τούς αδυνάτους όμους, τó μασσάζ πρέπει νά είναι έλαφρόν και νά γίνεται διά των παλαμών, ήλειμμένων μέ έλαιον. Χρησιμοποιήσατε οϋχ ήττον και τήν έσομένην άλοιφήν:

Table with 2 columns: Ingredient name and quantity in grams. Tannin gr. 0.50, Huile d'amandes douces > 20, Lanoline > 30.

Οι βραχιόνες πρέπει νά είναι συμμετρικοί και άνάλογοι πρòς τόν κορμόν. Η έπιστήμη και ή καλλιτεχνία έχουν καθορίσει τήν άναλογίαν αϋτήν. Άλλ' αν ως πρòς τó μήκος ό βραχίων μένη άμετάβλητος, δέν συμβαίνει όμως τó ίδιον ως πρòς τó πλάτος του. Τó μασσάζ και έδω θά μας χρησιμεύσθι εις τó νά τονώσωμεν τούς μϋς των βραχιόνων έν συνδυασμώ πρòς τήν γυμναστικήν.

Πρέπει νά μάθωμεν νά εκτελέσωμεν τήν γυμναστικήν πολύ περισσότερο άφ' όσον τó κάνομεν: αϋτή συντελεί περισσότερο εις τήν καλλονήν μας, παρά όλαι όμοι αι καλλυντικά σκευασία.

ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Αι ρυτίδες δέν είναι πάντοτε ένδειξις των σημείων του χρόνου: προέρχονται, οϋχι σπανίως, και από τας λύπας, τόν κόπον και τήν κακήν συνήθειαν των μορφασμών. Ας άφήσωμεν τόν χρόνον νά μας φέρθι μόνον αϋτός τά δώρα του και ως μη άπισπεύσωμεν τήν άφείν των.

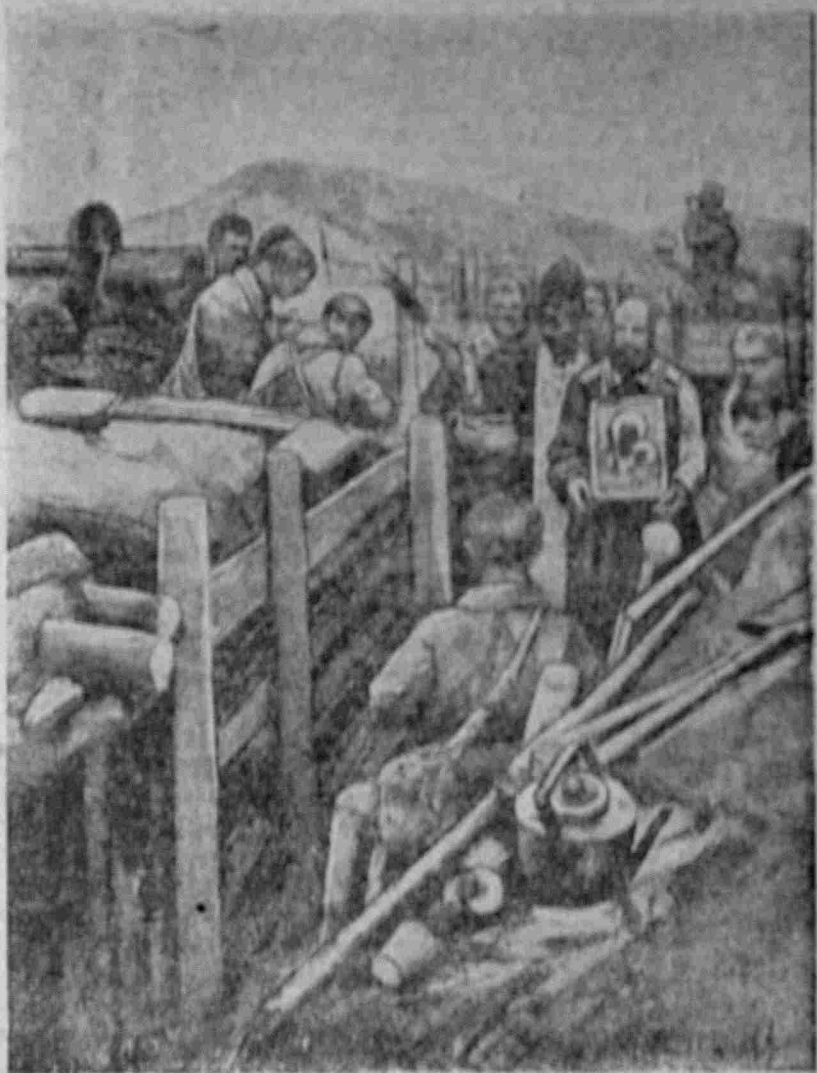
Διά ν' άποφύγωμεν τας ρυτίδας, άπαιτείται μόνον θέλησις. Ζωή ψυχικός ήρεμος είναι άπαραίτητος. Όχι νεύρα και άφικαρδία, όχι θυμοί και όργη, άλλα γαλήνη και ήρεμία εις τήν καρδίαν. Επίσης, τούς κόπους πρέπει νά άπακολουθθι άνάπαυσις άνόλογος, διότι, άν τούς κόπους άπακολουθθθν νείοι κόποι, τότε ή ύπερέντασις των ισχύων θά προκώλυσθι ρυτίδας.

Άποφεύγετε τούς μορφασμούς. Μερικαί κυρίαί νομίζουσι, ότι οι μορφασμοί είναι σημεϊον ευγενείας. Έκτός του ότι δέν είναι, φέρουσι και τας ρυτίδας πρòςωρα. Μή σκυθρωπώσθιτε, διότι τότε σχηματίζονται εις τήν βάση τής μύτης κάθεται ρυτίδες, άλλα και μη ύψόνετε τó μέτωπον, διότι τότε θά τó καταστρέψωμεν ρυτίδες όριζόντιοι.

Κατά των ρυτίδων συνιστάται και ή έσομένη σκευασία:

Table with 2 columns: Ingredient name and quantity in grams. Clou de girofle gr. 1, Alcool > 24, Amandes douces pulverisées > 48, Gomme arabique > 52, Benzoin > 82, Essence d'olibanum > 32.

Πλύσατε συχνά τó πρόσωπον μέ τριμχόν μεταξωτοθ ύφασματος ή μουσλίνης, τó όποιον θά βοηθήσθι έντός του μέγματος τούτου.

Θρησκευτική λιτανεία επί των τάφων Ρώσων στρατιωτών.

‘Οι Κερένοκη εις τὸ Ρωσικὸν μέτωπον.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΧΗΡΑ

Εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ ‘Αστ’ Οἴου διαβάσατε, βέβαια, τὴν συναρπαστικὴν ἱστορίαν μιᾶς κόρης ὑπὸ τὸν τίτλον «Μία κόρη χήρα».

Τὴν λέγουσιν παραξενόκορον, διότι, διὰ τὴν ἀπορροήν καρδίας, μία κόρη, ἔγινε — σὺν ψέμματι — χήρα. Διηγοῦμαι τὴν ἱστορίαν δι’ ὅσους δὲν τὴν διάβασαν:

Εἰς μίαν πλησιόχωρον ἐπαρχίαν, μὴν κόρη δὲν ἠμπούρουσε νὰ εἶδῃ ἄνδρα νὰ πόρῃ. Ὅχι ποῦ ἦτο ἀσχημὴ, μὰ δὲν ἄρεζε τὸν κόρη ἕνα. Ὁ ἕνος τῆς μύριζε, ὁ ἄλλος τῆς ζύριζε. Ἦθελε τὸν ἰδιώτη σέξυγον καὶ δὲν τὸν εὔρισκε. Καί, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐπερίμενε νὰ εἴδῃ ὁ ἰδιώτης, καί, σὺν τὴν πεντάμορφη τοῦ παραμυθιοῦ, ἐφαντάζετο, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ παρουσιασθῆ τὸ ἀρχοντοπούλο νὰ πέσῃ στὰ γόνατά τῆς, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος περινοῦσε ὁ καιρὸς, περινοῦσαν καὶ τὰ χρόνια τῆς κόρης. Ὡς ποῦ ἐφθασε, σὺν τὴν λέμε, εἰς ἄριστον ἡλικίαν Ὁ θεὸς τῆς — πατέρα, μητέρα, δὲν εἶχαν ἡ κόρη — εἶδε κ’ ἀποεἶδε πῶς ἡ ἀνεψιὰ του, μὲ τὸν δρόμον, ποῦ πῆρε, δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ τοῦ δόσῃ ἀνεψιὸν, ἰσχυρίσασθε ἕνα διαβολικὸν σχέδιον: ἀπὸ κόρη, ποῦ ἦτανε, νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς χήραν! Παραπαύει τὴν κόρη νὰ δεχθῆ τὸ σχέδιον, τὴν φέρει ἰδίω, στὴν πόλιν μας, καὶ νὰ σου τὴν καλὴν σου μαυροφορεμένην, χηροῦλα τριῶν μηνῶν, καθὼς ἔλεγε καὶ αὐτὴ καὶ ὁ θεὸς τῆς.

Ἐννοεῖται, δὲν τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς χηρείας σύμβολον, τὸ ἄσπρο φουτίλι, φαρδύ-φαρδύ γόρσιον τὸν γῆρον τοῦ καπέλλου τῆς.

Οἱ ἄνδρες, βλέποντες μὴ τὸ φουτίλι, μὴ τὸ ἄσπρο προσώπιον τῆς χηροῦλας, ἔπαιζαν φουτίλι. Γιατί — τὸ ἀποθέτω — ἄσπρο κορίτσι θὰ ἦτανε ἡ ἀνεψιὰ τοῦ θεοῦ, μ’ ὅλα τὰ χρόνια τῆς. Καί, ἰσχυρίσασθε, ἡ μάστιξ τουαλέτας σὲ μερικὰ γυναικίαι πρόσωπα προσοδεῖ μὴ ἰδιώτην χηρὰν...

Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶν, οἱ ἄνδρες, τὰ παλληκάρια, ἴσταν τὴν χηροῦλα μὲ μάτια... ἀρκαδικῶν δε-

νιῶν... Ἐμνήνη τὸ βαρὺ τῆς. Χήρα, βλέπετε, τριῶν μηνῶν! Ἀκόμη θὰ τὸν κλαίῃ τὸν μακαρίτη!... Σιγὰ σιγὰ, ἕνας ἀπὸ τοῦ πολλοῦ ἔπεσε διπλα στὴ χηροῦλα...

Καὶ μίαν ὡραίαν Κυριακὴν, ἐν στανφ εἰκοστῆς αἰωνοῦ, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῶν. Καί, ἔξω τὸ ἄνδρόγυνο καλὰ, καὶ μετὰ καλλίτερα!

Αὐτὴ εἶπε, μὲ λίγα λόγια, ἡ ἱστορία. Ὡς ἠμπούρουσε νὰ καταλάβῃ — δὲν τὸ γόρσιον ὁ συγγραφεὺς — ὁ ἐπαρχικὸς θεὸς θὰ ἦτο ἄσχημος, ποῦ πέρασε, κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, διὰ πρὸς καὶ κιδήρον. Ἦθελε τὸν κόσμον καὶ ἔλεγε, ὅτι πολλοὶ ἄνδρες, ἂν ὄχι ὅλοι, εἶπε χήρει! ἔλεγε — ἐν πείρασ, βεβαίως — ὅτι τὸ ἄσπρο φουτίλι εἶνε φουτίλι κανονικοῦ Κρούκ, ποῦ πυροποιεῖ... καρδίας!

Χήρα! νεορὴ χήρα! Ὡς τὴν κοῦμένη! Μικρομικρὴ παντροῦθησε, μικρὴ μαυροφορεθῆκε! Τὸν κλαίει τὸν μακαρίτη! Ἄδικο δὲν εἶνε τὰ ἔμορφα ἱκεῖνα μόνια, φιλίων φωνή, νὰ γύρουν δάκρυα μικρά, ἐνῶ προσορισμὸς τῶν εἶνε γλυκὸ νὰ σαγητεύουν;...

Παραγορὰ στὸν πόνο τῆς! Καὶ πονόκαρδοι ποῦ εἶνε οἱ πολλοὶ — ἂν ὄχι ὅλοι — πρόθυμοι φαίνονται νὰ τὴν παρηγορήσουν!

— Κυρία μου, δὲν φαντάζεσθε τί ἔντροπον μὲ ἰκέματα τὸ πρῶτον ποῦ εἶπε εἶδα. Ἠθελεθῆν καὶ, καὶ... πῶς νὰ εἶπε τὸ πῶ... μίαν συμπάθειαν, ποῦ ἄσπρο καὶ ἐγὼ, ὁ ὅποιος εἶμαι ἐν χαρακτηριστικὸν τῶν ψυχρῶν...

— Μὰ, κύριε... εἶμαι χήρα... — Τὸ ἔλεγε, κυρία μου, τὸ ἔλεγε καὶ τὸ βλέπετε... Δεχθῆτε τὴν φιλίαν μου καὶ θὰ εἶπε ἐγγισμον... Ὡς! κυρία Ἐλένη, πόσον εἶπε ἀγαπᾷ!...

— Σιωπήσατε, κύριε, δὲν εἶπε ἔπιπτε νὰ προσηρῆτε τῶσον... Ἄλλοίμοτον! Νεορὴ εἶνε ἀκόμη ὁ ἔσπος τοῦ συζύγου μου!...

Ὁ «νεορὴ ἔσπος τοῦ συζύγου» μετὰ καιρὸν ἀποθηραίνεται. Ἡ νεορὴ χήρα, μὲ τὰ πολλὰ δέχεται τὴν προσφερομένην φιλίαν. Φιλίαν μόνον, σὰς παρακαλᾷ. Ὅνοι σοὶ qui παλὺ y pensent!

Κ’ εἶσι δὲν... ἐπαληθεύουν οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ:

Ὅ! ἄλλοι! τὸν ἄνδρα τῆς
ἔχασεν ἡ κακομοῖρα!
κλαίει, κτυπιέται, δέρνεται,
νύχτα μέρα ἡ δόλια χήρα.
Πάει ὁ κόσμος περὶ γι’ αὐτὴ!
τὴν θανάτωσ’ ὁ καθμὸς τῆς
καὶ μόνχα ἕνας πιστὸς
φίλος τοῦ ἀκριβοῦ ἄνδρος τῆς
λυπημένος, κλαιόντας,
πάει τακτικὰ στὸ σπίτι
καὶ κλειδώνονται μαζί,
γιὰ νὰ κλαῖν τὸν μακαρίτη!...

Ἡ φιλία μὲ τὸν καιρὸν διαθερμίνεται, φλέγεται πυροποιεῖ.

Ὁ «φίλος», ἰκεῖ ποῦ ἐφαντάζετο, ὅτι δὲν θὰ ἦτο δεσφροσθητὴ ἡ τῶν τῶν νὰ παρηγορῆ τὴν μαυρομορμὰ χήρα, ἔξασφα, γὰρ τὸν νὰ καλοκαταλάβῃ κ’ αὐτὸς, εὔρισκεται πισομένος, χηροπόδρα!

Τοῦ διαβολοῦ τὴν χήρα!... Ἐδῶμη χήρα δὲν ἦτο. Πῶς διαβολοῦ ἔλαλε στὰ δίκτυα τῆς ὁ σοδαρός ἰκέτιος ἀσχημος; Αἶ, αὐτὸ εἶπε μυστήρια, ἀπὸ τὰ πολλὰ τῶν γυναικῶν, ποῦ κἀνείκας μὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξυγιῶσῃ. Ἄδεια καὶ κρύφια!...

Χήρα! Καὶ ζωντοχήρα ἀκόμη. Χήρα μαυρομορμὰ!... Κορίτσια σὺν τὸ κρῖνον νερό, κορίτσια τρυφερά, νὰ περιμένουν νὰ τὰ «ζητήσουν» καὶ νὰ μένουν στὸ ρέφ, καὶ σὺ, τριανταπεντάρα καὶ σαραντάρρα ἀκόμη, νὰ τσοιδαλιάζεις τὸν ἄνδρα, σκορδάσθητη!...

(συνέχεια από σελ. 518)

Αι τελευταία αυτά λέξεις ελέγχθησαν με ένα τόνον ιδιαίτερος τρυφερόν· ο Λαβερδάκ ή· θάνθη Ιαχυρόρον τον οίκτον προς την γυναίκα εκείνην.

Πράγμα παράδοξον! Έφ' ηρθάντο ο καλλιτέχνης αφερών το μίσος και την εκδίωξιν μέσα εις την καρδιαν του κατά του Μορτάλ, εν τούτοις, τα οίσθηματα εκείνα, δια μόνον δέν εθιγον την ύπαρξιν της Κλαίρης, αλλά, τούταντιον μάλιστα...

Ο Παύλος Λαβερδάκ διετέθη με πολλήν συμπάθειαν προς την σύζυγον του Μορτάλ.

Έν τούτοις, ή εκδίωξις του καλλιτέχνου ήτο πολύ πρόχειρος. Πολλάκις ο νέος, θωπεύων εν έρυθρόν χαρτοφυλάκιον, το όποιον εφύλαττεν ιδιαίτερος—εις άνάμνησιν του πατρός του—έλεγε προς την μητέρα του:

— Αν θέλωμεν, σε μιά στιγμή είμποροίμεν να έκδικηθώμεν τον Μορτάλ.

— Άλλ' ή μητέρα του τον απέτρεπε. Διατί ν' άρχίσουν άγώναι και πάλιν κατά του ανθρώπου εκείνου; διατί να του ζητήσουν χρήματα και χρόνος λησρονημένον; διατί να έκδικηθούν τον θάνατον του Λαβερδάκ; μήπως δι' αυτού θα κατώρθονον να τον άναστήσουν;

Η συνάντησις του νέου προς την κ. Μορτάλ είχαν όγκώσει το προς τον άνδρα της μίσος του. Έν τούτοις, ή συμπάθεια, την όποιαν του ένέπνευσεν ή Κλαίρη, τον συνεκράτει.

Βιβαίως, δέν δυνάμεθα να θεωρήσωμεν ως άρρωστα την συμπάθειαν εκείνην, άλλ' ήτο, έξάπαν-

τος, κάποιο άλλο οίσθημα, από το όποιον γεννιέται ο έρωσ.

Ο Παύλος Λαβερδάκ έφοβείτο τώρα να όμιλήσθ. Πώς θα έλεγεν εις την Κλαίρη, την τόσον συμπαθή δι' αυτόν ύπαρξιν, όλην εκείνην την φοβερήν άλήθειαν; πώς θα διηγείτο τον τραγικόν θάνατον του πατρός του, καθώς του τον περιέγραψαν ο Άρσάλ; Ηρώκισθη να είπθ μόνον:

— Νομίζω, κυρία, ότι ο πατήρ μου ήτο πιστωτής του συζύγου σας.

— Πιστωτής; ήρώτησεν ή Κλαίρη.

— Μάλιστα... Έδρον εις τα έγγραφα της κληρονομίας ένα σχετικόν χαρτί... άλλ' αυτό δέν έχει κήρυξιαν σημασίαν.

Ο νέος όμιλει με ύφος όδιδφορον, προσπαθών, μάλιστα, και να μειδιάσθ. Η Κλαίρη άντιλήφθη, ότι ο Παύλος ήθελε να την άπατήσθ.

— Τή άληθειαν, κύριε, πρέπει να ύπόρχθ καί πολύ προσδοξόν εις όλ' αυτά, αφού δέν θέλετε να μου είπήτε εάν ό,τι γνωρίζετε.

— Έγώ;

— Μάλιστα! είμαι βεβαία, ότι καί μου κρύπτετε. Τα έλεγεν αυτά μ' ένα τόνον, προδίδοντα ιδιαίτεραν έμπιστοσύνην. Τόν έξόρμισε να της είπθ τα πάντα και ή άκτινοβολία των ματιών της είχε τα τό γητευτικώς έκλιμαρυστικόν.

Τότε ο Λαβερδάκ, όσοι μαρτυρούμενος εις το θάλπητρον εκείνο, όρκολόγησεν εις την Κλαίρην το ήμισυ της άληθείας.

— Κυρία Μορτάλ, της είπεν, ο σύζυγός σας όφειλε ποσόν τι εις τον πατέρα μου, το όποιον έμεινεν άπλήρωτον. Ίδού τί γνωρίζω, κυρία.

— Πώς; αυτό είναι το πάν;

— Μάλιστα.

— Και το σημείωμά, περί του όποιου μου όμιλήσατε πρό όλίγου, το έγγραφον εκείνο, το όποιον εδράθη μεταξύ των λοιπών έγγραφον του πατρός σας, είμπορώ να το ίδω;

— Πώς; όστε δέν με πιστεύετε!

— Αν το έγγραφον αυτό ύπόρχθ, θα προσπαθήσω, όπως ο κύριος Μορτάλ πληρώσθ αυτό το χρέος του.

— Το χρέος του κυρίου Μορτάλ είναι έξ εκείνων, τα όποια δέν είναι δικαστικά; άπιστητά.

— Είναι, λοιπόν, χαρτοπαιγιού; Έν τοιαύτη περιπτώσει, θέλετε να μου παράσχετε μιάν έκδοόλευσιν, κύριε; Δώσατε εις έμά το έγγραφον εκείνο· θέλω έγώ να είμαι ή πιστωτής του συζύγου μου.

— Πώς; πιστωτής μου; ήκούσθη μία φωνή εκ των όπισθεν.

Ήτο ο Μορτάλ, ο όποιος, κρυμμένος εις μιάν γωνίαν, παρακολούθει την συνδιάλεξιν της συζύγου του. Τέλος, την πλησιάζει με τον άπαθέστατον τρόπον και της λέγει:

— Κυρία, σάς ζητοθν εις μιάν άλλην αίθουσαν. Καί, αφού είπαν αυτά, έδωσε τον βραχιονά του εις την Κλαίρην, την όποιαν και άπεμάκρυνεν από τον Λαβερδάκ.

Όταν διήρχετο πρό του νέου ο Μορτάλ, του είπε με ψυχρόν τόγόνειαν:

— Σάς ζητώ συγγνώμην, κύριε, διότι σάς άποστερώ την γυναίκα μου.

Ο νέος έμεινεν άναυδος και όζρός.

Αφού άπεμακρύνθησεν, ο Μορτάλ λέγει εις την σύζυγον του:

— Είμαι κουρασμένος, πηγαίνωμεν.

— Άς πηγαίνωμεν, απήντησεν ως ήχώ ή Κλαίρη.

Έπεβιβάσθησεν εις το άμάξι των και καθ' όλον το διάστημα της πορείας ούδένα έκαμεν ο Μορτάλ όπαιγιμόν εις την γυναίκα του.

Την έπαύριον πολύ πρωί ο Μορτάλ μετέβη εις το δωμάτιον της Κλαίρης, ή όποία έκποιμάτο άκόμη. Την έξόκησθ.

— Κλαίρη, της είπε, σε ζητώ συγγνώμην, διότι σ' άνησώχθαι, αλλά πρόκειται περί σπουδαιάς ύποθέσεως. Θέλεις να μου προσφέρθς μιάν ύπηρεσίαν; Σήκω και θα σοθ γίνω σήμερον καμαριέρα σου, έγώ θα σε βοηθήσω να φορέσθς τον κοικωνίτην του.

— Σέ;

— Μάλιστα, πρέπει να σηκωθής. Σοθ ζητώ συγγνώμην· έχω μιάν χάριν να σοθ ζητήσω.

(άκολουθεί)

(συνέχεια από σελ. 526)

— Πολύ καλά, κύριε Έρρίκο, είπαν· είναι πολύ δικαίον να κήμπε πρώτον τας ύποθέσεις σας και έπειτα να φροντίσετε δια τας ίδιές μου. Έν τούτοις, έγώ θα μεταβώ εις τον κόλπον Κιενώ και θα αναμένω εκεί. Έπειδή όμως σεις θα κερδέσθαι, βίβαια, κήμπεσθς ήμεις με τον θεϊόν σας και έγώ μόνος μου θα στενοχωρηθώ, θα φωνάξω να έλθθ για συντροφιάν μου ή κόρη μου.

Έφ' έλεγε ταυτα, ή Λόουελ έφρόντιζε να έξεταξθ την φυσιογνωμίαν του Μονταρέ, δια να ίδθ την προκαλουμένην εκ των λόγων του έντύπωσιν. Άντιλαμβάνετο, ότι, άνευ της θελκτικής εκείνης βοηθοσ, ούδέν θα κατώρθονε παρά τφ Μονταρέ.

— Θα την αφήσατε να ταξιδεύσθ μόνη; ήρώτησεν ο Έρρίκος με τόνον άνησώχιας. Είναι αυτό φρόνιμο;

— Δέν βλέπω τι το άνόημοστον εις τοθτο, απήντησεν ο Λόουελ· εν τούτοις, θα παρακαλέσω τον κύριον και την κυρίαν Πάλμαρ να συνοδεύσουν την κόρην μου.

— Αυτό είναι προτιμότερον, πικρήθησεν ο μηχανικός, ίκατοποιημένος από την λύσιν εκείνην και εχχαριστημένος με την έλπίδα, ότι θα επανέδραπε την Μαίρην.

— Έντις πόσον ήμερών ύπολογίζετε, ότι θα είσθθ έλεύθερος;

— Έντις όκτώ ήμερών.

— Έχει καλώς. Υπολογίζε, λοιπόν, ότι θα συναντηθώμεν εις τας 30 Αύγουστου. Έν τφ μεταξύ, θα παραδώσω τας γαίας μου, θα τας έξετασσω, άλλά δέν θα προδω εις τίποτε, χωρίς να σάς ίδω, χωρίς να σάς συμβουλευθώ.

Την επαύριον το άτιμόπλιον, το όποιον έξε-

τέλει την ύπηρεσίαν της 'Υψηλής Λίμνης, άφινε την άκτήν, συναποφέρον τον Μονταρέ, τον Λόουελ, τον Ιατρόν, την Ίνδην κόρην και τον Τηλέμαχον. Ο Μονταρέ παρακόμενος τον Βεργίνιον να δεχθθ δια την κόρην του την καμπίναν, ή όποία ήτο δι' έαυτόν. Ο Ιατρός ήρνείτο, και θα ήρνείτο έπιμόνος, αν δέν διέκρινε με ταραχήν μεταξύ των έπιδατών ένα Ίνδον Χιπουάι, αυτόν, άκριβώς, τον Ίδιον, τον όποιον ο Μονταρέ είχε συναγίησαι πρό τινος.

— Φοβείσθθ άπ' αυτόν τον Ίνδον, Ιατρέ; ήρώτησεν ο Μονταρέ, παρατηρών τα άνήσυχτα βλέμματα, τα όποια έρριπτεν ο Βεργίνιος προς τον Ίνδον.

— Η θεία του Ίνδου αυτού θα ένειθύμωζεν εις την μικράν μου Ίνδην θλαστράς άναμνήσθς.

— Όστε, δέν είναι κόρη σας, Ιατρέ;

— Όχι, κύριε· είναι μιá όρφανή από την φυλήν των Σισό. Θα σάς διηγηθώ προσεχώς την ιστορίαν της.

Έν τφ μεταξύ ο Βεργίνιος μετέβη εις την καμπίναν, όπου έμενε κλεισμένη ή Ίνδη κόρη ο δέ Τηλέμαχος, πλησιάζων τον Έρρίκον, του άνεκοίνωσεν, ότι έπέτυχε την σγκατάθεσιν του κ. Λόουελ, όπως συνοδεύσθ τον μηχανικόν μέχρι της λίμνης των Καστόρων.

Ο Μονταρέ ηόχρησάθησεν τον Τηλέμαχον δια την προθυμίαν του εκείνην.

Κατά την ώραν του γιούματος, ο Έρρίκος με πολλήν του έκπληξιν είδα συνδαιτημόνας τον Φλαριδόν Ραγιάλ και τον Μιλλέ. Αύτοι τον έχαιρέθησθν με πολλήν οικειότητα και ήρχισαν συνομιλούντες με τον Λόουελ.

9.— Η ιστορία της Ίνδης κόρης.

Την έσπείραν ο Ιατρός μετά του Μονταρέ άνάδρασαν εις το κατάστρωμα, δια να κεντίσουν εν σιγήν.

Ερωτηθείς από τον Έρρίκον περί της Ίνδης κόρης, ο Ιατρός διηγήθη εις τον μηχανικόν όλην αυτής την ιστορίαν.

Όνομάζετο Ναϊσά, δηλαδή πτητόν, ήτο κόρη

του Σαγίτο, άρχηγού της φυλής των Σισού και της Ένισκίν. Η μητέρα της ήτο πολύ όραία δι' αυτό έκίνησθ την έρωτικήν έπιθυμίαν του Ναγκμέκο, του Ίνδου άρχηγού αυτής της φυλής του Χιπουάι, όπως την άπήγαγε με το τέκνον της, το όποιον ήτο τότε πολύ μικρόν.

— Την άπήγαγεν, είπατε, ο Ναγκμέκο;

— Μάλιστα, ο Ίνδος αυτός, που φαίνεται κοιμώμενος εκεί κάτω.

— Α! ήκουσα να όμιλή περί αυτού ο Φαγιάλ.

— Ένας άλλος θθλιος!

Και ο Ιατρός έξηκολούθησθ την διήγησιν του, λέγων, πώς ο Ναγκμέκο, άπάγων την Ένισκίν και την κόρην της, κατέφυγεν εις το φρούριον Ούιλκηνς, του όποιου ο φρούραρχος ήνοιζε τας πύλας και τούς έκπροστάτευσεν.

(άκολουθεί)

Κομψαί κυρίαί και δεσποινίδες,
Διά τα καπέλλα της έποχής προτιμήσατε
το νέον καπέλλο της κυρίας

ΑΜΕΔΑΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ
Πέραν, έναντι του Σιγγερ, άρ. 348.

"Όλα τα εν αυτφ είδη είναι του τελευταίου
συρμού, ή δέ καλαισθησία άπαράμιλλος.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

✠ ΤΥΠΟΙ ✠

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

‘Ανεβαίνουμεν μαζί την κλιτύν του μυρωμένου λόφου. Γύρω ό όρίζων άπλωνε την γαλανήν μεγαλοπρέπειάν του και ή πρασίνη έκδιαίτησις των δένδρων άπετέλει την γραφικωτέραν προβολήν εις τό άρμονικόν εκείνο έδαφος. ‘Από ένα νεοκομμένον δένδρου κορμόν, ώς από τινα της άρχαιότητος λιθανωτοφ κρατήρα, άνεδίδετο ή βαλσαμώδης άπόπνοια της ρητίνης, άνάμικτος με την ευωδιαν του χόρτου, και τό μύρον κάποιων κρυμμένων λουλουδιών, ποφ έδέχοντο τās δωπείας του θερινου ήλιου. ‘Ο τζιτζικας από ένα κλαδάκι έτόνιζε τό μονότονον ήσμα του και από μακράν ή θάλασσα, με τον ρυθμόν του κύματός της, ποφ άλλοτε έθώπευε χαϊδευτικά τον βράχον και άλλοτε έσβυνε νυσταγμένον εις την άμμάδη άκτήν, έστελλε την σοβαράν, την βαρείαν της υπόκρουσιν. Χρώματα, γραμμαί, ήχοι και ευωδίαί άπετέλουν τό σύνολον της μάγου εκείνης εικόνας.

‘Εστρεψα’ τό βλέμμα μου συνήνητησε τό ζεθογος των όρχουμένων ματιών σου και ή καρδιά μου έψιθύρισε μυστικά: — Τί ευμορφος, ποφ είναι ό κόσμος!

‘Ανεβαίνον πάλιν την κλιτύν του μυρωμένου εκείνου λόφου. ‘Ο αυτός γλαφυρός όρίζων άγκάλιαζε την ωραίαν εκείνην φύσιν, ή όποία, με τό πρασινωπόν μεγαλείόν της, άνέθορεν επιβάλλουσα ως βασιλισσα, χαριτωμένη ως βοσκοπούλα. ‘Ο νεοκομμένος κορμός του δένδρου έξηκολούθει ν’ αναδίδη την βαλσαμώδη της ρητίνης άπόπνοιαν και τά λουλούδια, υπό τās δαλπεράς δωπείας των ήλιακων άκτινων, έστελλον και αυτά τά μόρα των. ‘Ο τζιτζικας δέν έκούράσθη νά τερετζιζε, κυριαρχος του περιβάλλοντος, και ή θάλασσα, με τον βαυκαλιστικόν του κύματός της ρυθμόν, συνάδευε τό ήσμα εκείνου, τās έλπίδας των άλλων και τά όνειρα. Αί ευωδίαί έθώπευον την ψυχήν, αί γραμμαί και τά χρώματα έξεκούραζον τό βλέμμα και οι ήχοι έλικνιζον την καρδίαν.

‘Εστρεψα’ τό βλέμμα μου όμως, τώρα, δέν συνήνητησε τό ζεθογος των όρχουμένων ματιών σου και τά χείλη μου τότε έφώναζαν δυνατά:

— Τί άσχημος, ποφ είναι ό κόσμος!

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ

‘Οποίαν ιδίαν έχετε σχηματίσει περί του φιλοδόξου, κατοχομένου υπό της επιθυμίας ν’ άποβή μάγος; ‘Εάν εās έλεγον, ότι είναι έχθρος εφ επαγγελματος πάντων των άλλων — έννοώ πάντας τους έχοντας όμοίωτά τινα μετ’ εσάς — άνθρώπος, εις τον όσόν ή εθιμασία του άλλου είναι τιμωρία δι’ εσάς; ότι δέν δύναται νά ίση την άξιαν, οποιαδήποτε και άν είναι αήτη, χωρίς τά μισήσιν και πολυμήσιν αήτην; ότι εσείς πιστιν, εσείς ειλικρινειαν έχει, πάντοτε έτοιμος κατά την άμυλλαν νά προδώη τον μέν, νά υποσκελίση τον δε, νά δυσφημήση αήτον, νά άφανίση έκείνον διά μικρόν τι, εφ ου έλπίζει νά ωφεληθή; ότι εκ του ύψους του έποιουμένου μεγαλειου του, του πλουτιου του, άποβάνει θεός, διά την όποιαν εσείς φιλία, εσείς εύνγνωσύνη, εσείς υπόληψη, ούδέ καθήμιον ύπάρχει, άλλα παντα ταύτα θεωρείται χάριν ατομικου συμφέροντος; ότι, τέλος, εσδάτα αγαπή και παρ’ ούδενός άνταγαπάται, δέν ήθέλατε άνακραίει, ότι είναι τέρας της κοιτωνίας;

‘Ο φιλόδοξος έκτείνει χείρα άρπαγα εφ’ εαυτοφ, ό δε φιλοδοξος εφ’ όλου του ανθρωπίνου γένους.

ΜΠ.

Ο ΑΦΡΟΝΤΙΣ

Δέν είμαι ούτε ωραίος, ούτε άσχημος, ούτε μικρός, άλλ’ ούτε μεγαλος. εδιαφορώ έντελώς περί τούτου. ‘Εχω καλώς κατά την υγίαν, τοιθ’ όπερ τό οδωιδωστατον. ‘Ολίγον ακοιζομαι διά την ωραιότητα και τό κανονικόν των χαρακτηριστων. Δέν φρονιζω, εάν οι όφθαλμοί μου είναι κυανοί ή άσθηροι, φαίοί ή μελαγχ, στρογγύλοι ή μή; βλέπω καλώς και τούτο μοι άρκει. Τί με μελει, εάν ή οίς μευ όμοιάση πυργόν ή μελιτοσαν, άντι νά είναι έλληνικός ή ρωμαϊκός ρυθμός; αίσθανομαι όπερ τό δέν τα μύρα των άνθρώπων. ‘Εάν τό στόμα μου είναι πηχναίον, τούτο με εύκολώνει εις τās συνδιαλέξεις, ως επί τό πλείστον όμως, κατά τά γεύματα. ‘Εάν ή κόμη μου είναι βοστρυχώδης, ποία ή ζημία μευ; μένει τό κέρδος των κουρευτικων. και άν είμαι προγαστωρ, ή εσδάμιαν κοιλία μου με χρησιμεύει και ως τράπεζα προς άνάπαυσιν των χειρών μου.

‘Η περιουσία μου είναι μετριωτάτη’ ούδέν άξίωμα έχω, άλλά, ποφ παντός, άσχολημαι, όταν τούτο με διασκεδάζη. Ούδέν συμβεβηκός με καταθλίβει, διότι περί ούδενός φρονιζω’ πάντες όμως γελοφ και πάντοτε όφελουμαι.

Πίνω όταν διψώ και τρώγω όταν πεινώ, τρώγω δε συχνότατα σνήθως τρις, τετράκις και παντάκις, όσον άντίχει τό χαρτοφυλάκιόν μου. Ούδέποτε έπισκίπτοιμαι πρόσωπο, τά όμοια μοι προφευθών άνιαν. Ούδέποτε άποποιοίμαι πρόσκλησιν, ή όποία με τέραει. ‘Όταν περικυκλουμαι από πνευματάδες, δέν ύπερηφανεύομαι όταν εθρίσκωμαι εις μεγαλας αίθούσας, δέν λυποίμαι.

Κλείω τά ώτιά μου όταν κακολεγθοί τινα, άνοίγω δε αήτά όταν τραηφθοί. Ούδέποτε ζητώ τι, ίνα μή, έν περιπτώσει άποποιήσεως, λυπηθώ’ άλλά δεχομαι πάντοτε τά προσφερόμενα εις ήμέ, ίνα μή λυπηθών τον προσφέροντα.

Ούδέποτε προσχεδιάζω τι, φοβούμενος την άπειχίαν, άλλά δέν άφίτω την πέκοιριαν, όταν ούτη μευ παρουσιάζεται έντοιαή.

Αί κακοί γλώσσαί λέγουν, ότι αί γυναίκες είναι άπιστοι και ζηλότυποι!... Ούδέ λέβιν τούτων πιστεύω’ εις τά όρματα μεν ολοι είναι ειλικρινεις, γλυκαί, εταίσθητοι και πιστοί. Ούδέποτε άνησυχώ, εθρίσκόμενος μακράν του άγγελου μεν’ άλλον μοι μελει, εάν οι δακτυλοι της ώρειας μου είναι βεβαρμένοι εις μελάτην’ εσδάποτε προσεχω, άν οι άπαντήσεις της είναι βεβιασμένοι ή περιπλεγμένοι, ή εάν ή παιδοστοης της είναι προσκοινητή. Μοι όρκιζεται αγαπητή; εσδάλας όρμιβόλλω περί τούτου. Μετά τινος ήμέρας βλέπω την φίλην μου στυνομιλύσαν μετά τινος άλλου; την έγκωλυσιμα’ μεταφέρω άλλεθ την καρδίαν μου και τās διαθεσεις μου. ‘Εχω βαθύτητα είσθημάτων και φιλεσοφίαν άπειρον, ήτις με θέτει ύπεράνω των μηδωμάτων τούτων συμβεβηκίων. Οί μέν με τομίζονται άνόητων, οι δε παντα-

τάδη. ‘Ατομά τινα κατοχοφοοσι την άπόθειάν μου, την όποιαν άλλοι έπαθεμεν. Μερικοί νά νιδας με φεύγουσιν ως άνοίσθητον και φίλατον εις τās αίθούσας με εθρίσκουν ιδιότροπον.

‘Εν τούτοις, είμαι εεύχης’ αήτό φθάνει. Λέγουν, ότι ή ήλικία θα με καταστήση σάφρονα’ άλλά, μοι φαίνεται, ότι ήδη δέν είμαι τραλλος. ‘Επειτα, μή τόχα γνωρίζω την ήλικίαν μου; ποφ πολλοφ δέν μετρώ τά έτη μου, καταγινομαι όμως νά διερχομαι ταχτα εσδάμιόνως. Τι σημαίνει άν έφθασα εις ή ύπερότερην τά 80 ή 60 έτη, όταν διήλθα ταχτα έν υγεία και εεύχη; ‘Υπάρχουν εκατοντοχίαις, είντες δέν εεύχτησαν ν’ άριθμήσουν καθ’ όλον τον βίον των εν εαν ήως εεύχιας’ εάν τελευταίω τραπονησται, θλ είμαι εσδάμιανέστερος έκείνων.

Π.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Συσσίτιον ‘Αγίου Κωνσταντίνου Πέραν. — Διά του άγιου Σιαυρουπόλεως προσέφερον: ή κ. Χρυστίς Δ Ζιχαριάδου, επί τφ μηνοςύμφ του σιζέγου της, γρ. 100, άνώνυμος 100, άνώνυμος 300, ό κ. Εύστράτιος Λεμπούσης, επί τφ μηνοςύμφ της μητρος του Εδαθίας, 200.

‘Αστυα ‘Ορφανά Πέραν. — ‘Ανώνυμος προσέφερα γρ. 300.

Συσσίτιον Γαλατά. — Προσέφερε, διά του άγιου Βιζύης, ή Τραπεζα ‘Αθηνων λίρας 100, άνώνυμος 10, οι κύριοι ‘Αδελφοί Πατρικιοί 2, και οι κύριοι Παπαδόπουλος και Γεωργιαδης, Πλάτων Κεοιογλου και Ι. Ταφλαμπάς ανά 1.

‘Ελληνογαλλικόν Παρθεναγωγείον ‘Ο ‘Ελικών. (Πέραν, Σακήζ. ‘Αγός, 22). — Αί όγγυσαί των μαθητριών, άρχόμεναι από της 16 τρέχοντος, γίνονται καθ’ έκαστην έν τφ σχολή, πλην των Κυριακων, από της 9—12 π. μ. και από της 2—4 μ. μ., ή δε έναρξίς των μαθημάτων γενήσεται τή 1 Σεπτεμβρίου.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘ΟΙΩ’ΟΛΑ

‘Η δ. Νίνα Κομισσίδου έτέγραψε: την δ. Σοφίαν Ζήση (έν Πέραν). ‘Ο κ. Κωνστ. Κλεοβ. Σέλβεστρος: τον κ. Ιωάννην Τέρπανδρον (έν Χάλκη).

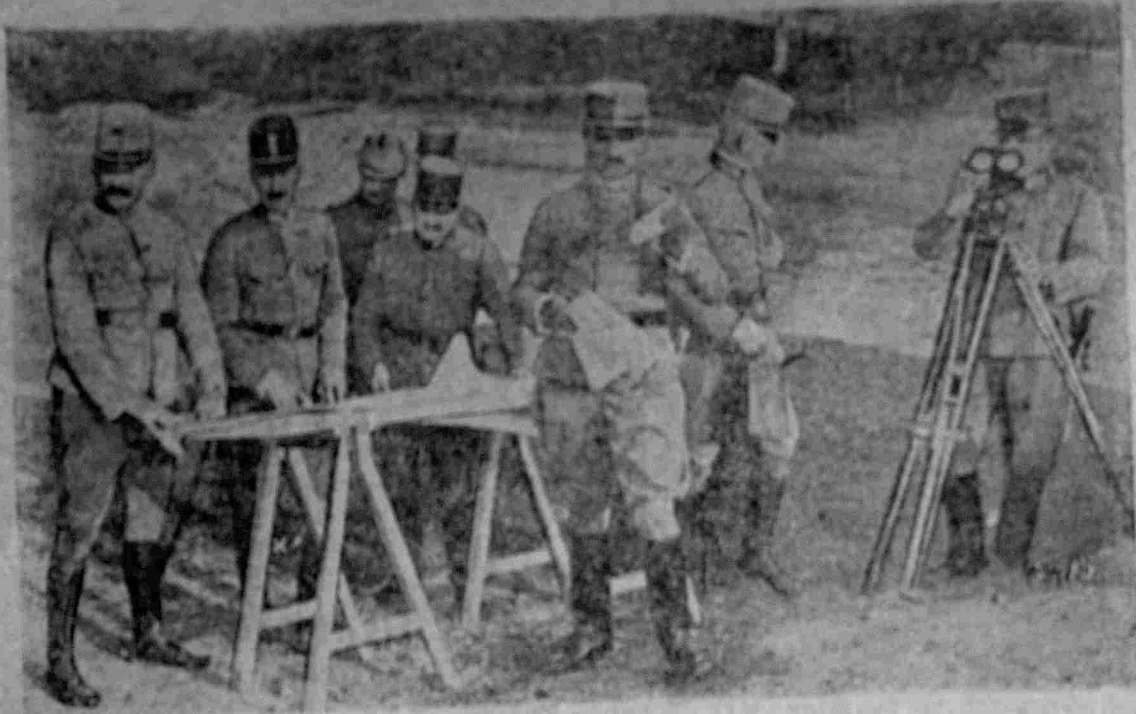
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ παρ’ ήμιν τά ελάχιστα ένοικεμείναντα άντίτυπα των ‘Αναλέκτων του κ. Γ. ‘Αποστολίδου, δικηγόρου, άντι 20 γρ. τό άντίτυπον. Πνεύμα, χιολμορ και χάρις διακρίνουσι τά έργα του κ. ‘Αποστολίδου, των όποίων δείγματα έχουν άπολαύσει οι άναγνώσταί του ‘Απ’ ‘Ολα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΤΗΣ ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ Καθήμιοί, Μόδα, οδός ‘Ορτά Δεβεήζ, 24.

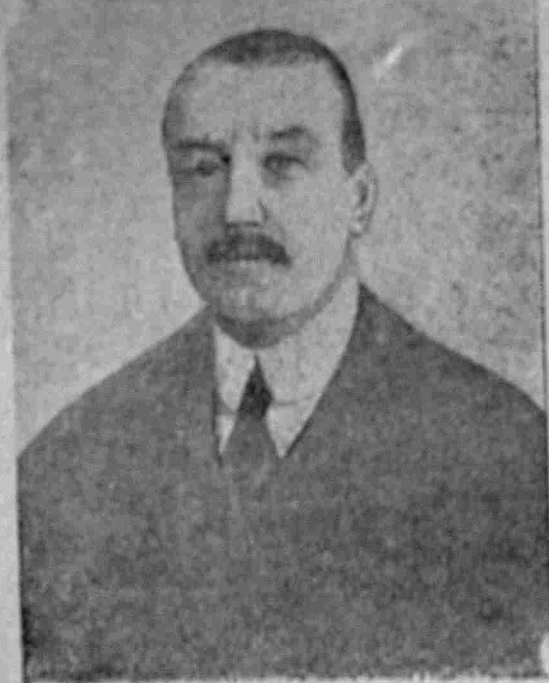
Τά καλλίτερα κρασιά, τά ευγευστότερα ρακία, ως και τό περιώνυμον ήδόποτον: ‘Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου’ εις τās άποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ έν Γαλατά, Θεσσαλονίκης, 88—90. Τελέφ 1106.

Νέα άφιξίς ψαθίνων πιλων άνδρικων του τελευταίου ευρημο ΕΙΣ ΤΑ ΠΙΛΟΠΡΑΞΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΥΣΟΥ έν Γαλατά, εσφ. Πωλειού Τελωνίων. Σπένουτε νφ κόμειτε την έκλογήν σας πρ’ ή έξαντηθώσι. Τιμαί σνγματαβαθμιαί.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ και Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
έν Γαλατά, ‘Ορμή ‘Αρμπίς χάν, 14—15,
άγοράζει και πωλεί εις τās τρεχοόσας τιμάς της ήμέρας όλα τά είδη των χειωγέφων, εξαγγυεάζονται τεκομερίδια λίβαντα και ήλεκτάς όλας τās κληρώσεις των λαχειοφόρων όμολογιών.
Τηλέφωνον: Μιτέγιογλον, 1912.

Τὸ Αὐστριακὸν ἐπιτελεῖον ἐν Τσέρνοβιτς.

Ὁ παραιτηθεὶς Ἄγγλος ὑπουργὸς Henderson.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Γλυκεῖα ἐλπίς.

Ὁ πατήρ.— Νομίζω, φίλε κύριε, ὅτι, παίροντάς τὴν κόρη μου, παντρεύεσαι μὲ ἓνα μεγαλοκάκω, γενναϊόφωνο κορίτσι.

Ὁ μησίτηρ.— Βέβαια, τὸ εἰξεύω αὐτό, καὶ ἐλπίζω, πῶς; αὐτὰ τὰ προτερήματα τὰ ἐκληρονομήσεν ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἐξοικονόμησις.

Εἰς τὸ μοδίστικο.

Ὁ σέζυγος.— Ἄλλὰ τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων τῆς γυναικὸς μου δὲν πάει μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο.

Ἡ μοδίστρα.— Τότε ἡ κυρία μπορεῖ νὰ κόσῃ ἄλλα μαλλιά.

Ἀσθένεια ἀθεράπευτος.

Ὁ ἄρως εἶναι φρενοπάθεια. Κατάλληλος θεραπεία εἶναι τὸ νουσοκομεῖον ἢ ἡ μαστίγωσις. Ἐάν δὲν ἐπιβάλλεται αὐτὴ ἡ θεραπεία, τοῦτο συμβαίνει, διότι τὸ κανὼν εἶναι πολὺ διαδεδομένον.

Σκέψις παθόντος.

Ὁ νυμφετόμενος τὴν ἐρωμένην του, εἶναι ὡς νὰ μεταβάλῃ τὸ καλὸ κρασί εἰς ἕδω.

Τι βλέπει.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Παιδί, δὲν σοῦ παρήγγειλα πουλί ἀλά Ρένγκεν!

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό, κύριε;

— Δὲν βλέπω, παρὰ κόμματα.

Ἀπολύτως ἀδύνατον.

Εἰς πνευματικὴν ἀσπεριδα τὸ πῶσιον ἐρωτῆ φρασίαν χήραν:

— Θέλεις νὰ προσκάλωσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ συζύγου σου;

Καὶ ἡ χήρα:

— Μὰ πῶς εἰμπορεῖτε νὰ καλέσῃ τὸ πνεῦμα του, ἀφοῦ δὲν εἶχε διόλου;

Ἀπόδειξις.

Δικηγόρος εἰς ἐζήτησιν νὰ πληρωθῇ ἀκριβὰ διὰ συμβουλήν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς νεάνιδα, καὶ ἦν ἀπεθόμενος νὰ νυμφευθῇ· ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ τῷ ἀπεθόμενῳ παρατηρήσας, εὐθεὶς ἀπήτησεν:

— Ἡθίλησα, δεσποινίς, νὰ κάμω νὰ ἐννοήσῃτε, ὅτι εἶμαι κολὸς γαμβρός.

Φυσικόν.

— Γιάννη, ποῖος πήρε τὸ θερμομέτρον ἀπὸ τῆς θέσις σου; λέγει ὁ οἰκονομότης.

— Κύριε, τὸ ββαλα κατὰ γῆς, γιατί παραπονεῖται ἡ κυρία, ὅτι εἶναι ψηλά.

Τὰ περίεργα.

— Ὁραῖον, ἦσυχον μέρος ἔχετε εἰδῶ εἰς τὸ χωριό σας! εἶπε μὲ σγκατοβάσιον ὁ φυφυτευτίζων πρωτατουσιάνος εἰς τὸν ἀπλοϊκὸν χωρικόν, ποῦ εἶδεν εἰς τὸν δρόμον. Δὲν ἔχετε ὁμως τὴν περιέργειαν νὰ ἔλθετε εἰς τὴν πόλιν νὰ ἴδατε τὰ περίεργα της;

— Ὅχι, κύριε, εἶπε, κυττάζων αὐτὸν καὶ μειδιῶν ὁ χωρικός. Τὰ περίεργα ἔρχονται καὶ τὰ βλέπομεν εἰδῶ. Μὴ στενοχωρεῖσθε!

Διὰ Παθολογικὰ καὶ Παιδιατρικὰ νοσήματα

δ' ἰατροῦ τοῦ Νουσοκομείου Ἱερουλίου καὶ τοῦ Ἀσύλου τῶν Μητέρων

Γ. ΜΟΣΧΟΣ

δέχεται ἐν τῇ εἰκίᾳ αὐτοῦ, Ταρλόμπος, Κερκεσσεδζή, 27, καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὰς 2—4 μ. μ.

Τετὸς ἀπόρους δωρεάν, ἐν τῷ Νουσοκομείῳ, Τρίτην καὶ Πέμπτην 9—10 π. μ.

Γνήσιοι οἶνοι καὶ οἶνονευματάδῃ κατά, προελαύσεως Γανοχάρων, εἰς τιμὰς σγκαταβατικὰς εὐρίσκονται εἰς τὰς φημισμένας ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Γαλιτῇ, Φερμαντεζιλλῇ, 102.

Ὅποιος θέλει τὴν ὑγίαν του, ὡς τὰ προτιμῆσθ.

ΑΓΑΠΩ

Ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, ἀγάπη μου, ὅ,τι ἀγαπᾷ σὴν κίσι: τὴν ἔλοχῃ, τὴ θάλασσα, τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, τοὺς κρῖνους, τὰ τριαντάφυλλα, τὴν κρουσταλλίνα βρύσι, ὅλα κ' ἐγὼ τ' ἀγάπησα μ' ἀπόκρυφον χαρὰ.

Τὸ μάτι σου τ' ἀλόγικον, δεῖν ψηλά σηκώνῃς καὶ τὸ φεγγάρι ἀκίνητη, κντιζῇς στέν οὐρανὸ, πόσο βαθειά τὰ στήθη μου μὲ μίαν μὸν βαλαμῶνις κί' ὅ,τι θωροῦ τριγύρω μου μὲ πόθο τ' ἀγαπῶ!

Ἄν τὸ γλυκὸ τὸ βλέμμα σου ἄλλη ὠμορφιὰ ἀντικρύσῃ, εὐθὺς γιὰ κείνη χάνουμαι, γιὰ κείνη λαχτοῦρῶ πλήν, ἂν μίαν μέρα δλόχαρο εἰς ἄλλον σιαματήση, θὰ ληομονήσω, ἀγάπη μου, καί, τότε ν' ἀγαπῶ.

ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἐρως, ποῦ κόσμο σκιάζεται, γέλιον ἀφορμὴ μου δίνει: φλόγα, ποῦ σβένει ὁ ἀνεμος, τί φλόγα εἶν' ἐκείνη!

Μ' ἐτρέλλανε ἡ πορτοκαλιὰ, λευκὸ μου ἀγγελουδί: λουλοῦδι, ἐν ἦσων, θάλευτα πορτοκαλιῶς λουλοῦδι!

Κορίτσι, ἀστέρις ενχτιῆς, πολλὰ μ' ἔχουν θαμπώσει, μὰ τίτοια μέρα ποιθῆνὰ δὲν εἶχα καρμαῶσι!

Διόχτει τ' ἀστέρια ὁ οὐρανός, τὸν ἥλιο του νὰ βάλῃ, καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα ἡ καρδιὰ κάθε ἀγάπη ἄλλη!

Σὲ φύλλο ῥόδου, ἀγάπη μου, τί γράφεις τ' ὀνομά σου; σβύστω, καὶ δίχως νὰ τὸ πῆς, σοῦ μοιαζ' ἡ ζωγραφιά σου.

Κ. Π.

Δοκιμάσατε τὸ περίφημον μεταωρῆμα τοῦ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΠΟΖΙΟΥ

ἐν Γαλιτῇ, πλατεῖα Καράκιοι.

Τὸ καλύτερον ἐπίσης φημίζεται διὰ τὰ ἀπαρῶ- μλλα γλυκόσματα, γαλακτερά, παγωτά καὶ γιασοῦρα, ὅλα κατασκευασμένα μὲ τὰ καλλίτερα, τὰ τωπότερα καὶ τὰ ἐκλενιότερα ἔλικα. Ὅποιος τρώ- γει τὰ γλυκόσματα τοῦ Ἀναστασίου Μποζίου, δὲν φεβείται νὰ τὸν πειράξῃ ποτὲ τὸ στομάχι του.

ΚΡΑΣΟΕΥΔΑ εὐγευστα καὶ δριμύτατα

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Τίποτις Ἀριστοβοῦλου, Ἀναστασιᾶκου καὶ Σας.